

Jézus az életnek ama kenyere.

(Urvacsorai beszéd.)

„Én vagyok az életnek ama kenyere, a ki én hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik és a ki hiszen én bennem, meg nem szomjuhozik soha“. — Egy üdvért esengő néphez szállanak ez igék. Ott a nagy sokaság, mely szabadításra vár; egy társadalom, melynek megvannak a kiválasztottjai, hatalmasok és gazdagok, de a kik a hatalom, a fény, gazdagság mellett sem boldogok, megvannak kivetett tagjai, szegények, szükölködők, a kik kétszeresen nyomorultak; egy társadalom, a mely irányt vesztett, s melynek az isteni fényből a mi világossága volt is, homályba elveszett; egy társadalom, a mely szenved, mely fájdalmat, elégedetlenséget érez; egy társadalom, mely nem boldog . . s mely üdvöt, szabadulást keres. . . Tolongva jönnek a Mesterhez, némelyek kíváncsi arczczal, mások epedő ajakkal, s azt hive, hogy egy érintésre minden terheik el lesznek véve, az ő hatalmáról csodás jeleket kívánnak. De Jézus nem ad oly jeleket, nem mennek szét, nem válnak el a tengervizek, hanem megnyilatkozik az ő szellemi és erkölcsi teljes fensége, s száll a légben a legszentebb istenfiúság igéje: „Én vagyok az életnek ama kenyere, a ki én hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik és a ki hiszen én bennem, meg nem szomjuhozik soha“. „Ezt hidjétek, mert ez isteni cselekedet“, mert ebben találjátok a szabadulást, az üdvet! . .

Jézus az életnek ama kenyere, a mely táplál, éltet. A ki ő hozzá jön, semmiképpen meg nem éhezik és a ki hiszen ő benne, meg nem szomjuhozik soha. Jézus az életnek kenyere! Hiszitek-e ezt? Avagy talán úgy tartjátok, hogy az egy szép mondás, szép, magasztos, halhatatlan ige, s nem több. Ismeritek ti az életnek annyi különféle kenyereit. Nos? Kielégítették-e azok? Kielégített-e a tudomány, melyről azt hittétek, hogy abban egyedül is feltaláljátok a boldogságot, a tudomány, mely némelyeknek nem alázatosságra s nem

világosságra szolgált, hanem csak arra, hogy növelje az emberi kevélységet, az elbizakodottságot, a szűk látást, elvakultságot; kielégített-e a művészet, mely kétségtelenül nyujthat gyönyört, élvezetet, de a mely magasabb hivatásától sokszor eltérve, csak arra nem hat, a mi a legdrágább, a szellemi, a lelki; kielégített-e a fejlett ipar, mely megsokszorozta a vagyont, teremtett új gazdagságokat, mely új, szokatlan fényt adott a társadalomnak, s a szegényre is öltött csillogó ruházatot. Kielégítették-e e források? . . . Táplálkoztatok és mégis éheztek, mégis szomjasok vagytok. Magatokat boldogoknak hittétek, de látjátok, hogy ez csak pillanatnyi csalódás volt, csak szemeitek kápráztak, az isteni fényt eltévesztettétek s most még inkább szenvedtek. El voltatok az örömtől ragadtatva . . . és most annál nagyobb fájdalmat éreztek. Társadalmatok fényessége nem boldogságot hozott, társadalmatok fényessége épp a boldogságban pusztított: elrongyolta a lelkeket. Társadalmatok mozgalmi rohamosok voltak, melyekkel ti tudjátok mit véltetek elérni, s most látjátok, hogy e mozgalmak nem mind az egészség és tehetség gazdag erőiből származnak. Társadalmatok fáradt, elégedetlen, csalódott, s szenved, nagyon szenved. . .

Jézus az életnek ama kenyere! Ah, nem csak szép mondás, szép, halhatatlan, de való, igaz ige is ez. Nélküle akartátok a boldogságot s látjátok, hogy hiába. Most ő hozzá tértek. Térjete. Jőjjetek megterhelt szivek, bánatos lelkek; jőjjetek és hozzátok azt a terhet, melyet alig birtok már vállaitokon vonszolni, azt a terhet, mely lelketekre nehezebb és megkönnyebülést és erőt nyertek a mennyei kenyérből. Jőjjetek és hozzátok fájdalmaitokat, azt a fájdalmat, melyet az élet sebei okoznak és a melyet envétketek ütött szíveteken, jőjjetek és megnyihitettek. Hozzátok elégedetlenségeteket, mind ez elégedetlenséget . . . és megelégettettek, ő megbékít és megnyugosztal titeket. Hozzátok társadalmatok mindez erkölcsi romlottságát . . . s az ő kebele szentségében, az ő szentséges szellemében, ha akarjátok, újra születtek. Értitek, érzitek, mit e szent asztal hirdet: „Én vagyok az életnek ama kenyere, a ki én hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik és a ki hiszen én bennem, meg nem szomjuhozik soha“! . . .

Hiszünk! . . . és azért imádkozunk, jertek imádkozzunk ezeket mondván:

Isten! szerető jó Atyánk! megalázodva borulunk le színed előtt, midőn szent fiad asztalához kívánunk járulni. Érezzük gyöngeségeinket, hibáinkat; érezzük, tudjuk a távolságot, mely minket Jézustól elválasztott; érezzük és megismerjük tévedéseinket, hogy a benne kijelentett szellem nélkül akartuk a boldogságot, a boldogság igéi

nélkül az életet. Oh hadd mossuk tisztára lelkünket a vétectől, hadd bánkódjunk tévedéseink felett. Oh mutasd meg irántunk kegyelmedet és add a te szent lelkedet, hogy az ő asztalához közeledve érezzük, hogy az ő igéjében, az ő életében és tanításában mennyei eledel van, hogy az ő szentségével való közösségben kell keresnünk boldogságunkat, hogy az ő szent asztala a lelki életnek eszköze a hívőknek üdvösségére mindenha.

Atyánk! add nekünk ama kenyeret!

PÉTERFI DÉNES.

Emlékezet köve.

Felbúg az orgona. Nem czikornyás ének
Szól hivságosan az ősök Istenének,
Egyszerű zsolozsma, az áhitat szárnyán,
Mennyei szent trónhoz alázattal szállván.

Nincsen itt külső dísz. Égre törő falak
Kápráztatás nélkül fönséggel állanak.
Csak a megindult szív őszinte érzése
Vonja az arcokat ragyogásba, fénybe.

Künn, templom falának rejtett szögletében,
Kerek görgetegkő vonul meg szerényen.
Mint valami kincsnek, úgy viselik gondját,
Esőtől, vihartól kegyelettel óvják.

Oh, e sűrke kőről fényes sugárkéve
Ragyog a merengő álmatag lelkére,
Sugárözöne a hű emlékezetnek,
Mikor nagy eszmékért éltek, lelkesedtek.

Szegletkő volt akkor valami ház sarkán.
Szabad gondolatok folyama áradván,
Dávid Ferencz, a nagy apostol rajt' állott,
Hirdetve az ígét, örök tanuságot.

S delejes áramként szava bőve, lángja
Ezereknek szivét — lelkét általjárta.
Ezerek ajkáról tört fel igaz hitben,
Megszentelt erővel: Egy, csak egy az Isten!